

Leerrede op Woensdag 27 oktober 1948 over Galaten 1: 3, 4, en 5 van H. Hofman, evangeliedienaar te Schiedam.

Zingen: Psalm 25 vers 4. 's HEEREN goedheid kent geen palen...

Lezen: Galaten 1.

Voorrede.

Het is een overbekend vers, dat wij zo-even hebben gezongen uit de 25ste Psalm. Nochtans hebben wij nodig, dat ons verstand door Gods Geest wordt verlicht, anderszins is het, dat de eenvoudigste en bekendste waarheden als langs en voorbij ons gaan, ja wij zelfs niet het minste besef hebben om bij de inhoud stil te staan, en te bedenken wat het ons persoonlijk te zeggen heeft.

Ook dit vers, spreekt dat er bij God een onbepaalde goedheid is. Me dunkt, het zijn toch voorzeker zaken die hoogst belangrijk zijn. Bedenk eens, wat de zaak is! Zo er stond, dat er bij God wel een goedheid is, maar dat die goedheid binnen zodanige perken en bepalingen was, dat wij, ik noem maar iets, ons eerst tot een zekere reinheid en heiligheid moesten opwerken, om enigermate geschikt te zijn en Gode welbehagelijk, voordat Hij die gezegende lessen, die wij nodig hebben en behoeven om wijs gemaakt te worden tot zaligheid, ons zou kunnen toeschikken. Waar moest ik, waar moest gijlieden belanden?

Zover als er enig licht in onze ziel gevallen is omtrent wie wij zelf zijn, moeten wij mede toestemmen (al is het, dat wij niet die helderheid hebben, die Paulus had) dat wat hij uitsprak: "ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont", ook op onszelf moeten toepassen.

Wat zou dat dan moeten worden? Dan was het een gans, een totaal hopeloze zaak. Maar nu is er bij God een onbepaalde goedheid, een onbepaalde goedheid, zulk een goedheid, dat Hij zelfs in Zijn Woord spreekt: "Gij nu hebt met veel boeleerders gehoereerd, keer nochtans weder tot Mij".

Ja, wij lezen zelfs, dat Hij Zijn hand heeft opgeheven, en, niet hoger hebbend om bij te zweren, zo zwoer Hij bij Zichzelven, zeggende: "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve".

Wij zien dus, dat, als er belangen in ons gaan werken, van: hoe kom ik in herstelling, in gunst, in gemeenschap met God, wij God niet tegen hebben. Neen! Er is bij Hem zulk een onbepaalde, onbepaalde goedheid, dat Hij ons nodigt zoals wij zijn. Wij zijn steeds bezig met onszelf te vormen, en wij wensen tot Hem te komen zoals wij achten dat wij wel geschikt zullen zijn. Maar Hij nodigt ons zoals wij geworden zijn in ons stamhoofd Adam, een verdorven vat. Ja, die God heeft Zich zo in Zijn Woord geopenbaard; Hij wil ons in alles om Zijns Zoons wil dienen. Hij houdt Zich stipt, in alle opzichten aan Zijn Woord. Dat wordt uitgedrukt met: "God is recht". Er is geen onrecht, noch verkeerdheid, noch verdraaidheid bij Hem. Wij zeggen, dat Hij Zich houdt aan Zijn Woord.

Daaruit is het, dat, als er dan dwalenden zijn, die geen weg en pad weten, die het spoor bijster zijn, dat Hij die wil onderwijzen, ja, die dwalen, wil Hij brengen in het rechte spoor. Toe, laten wij ons dan die vernedering getroosten, dat wij een verdorven vat zijn, dat wij geen verstand hebben van God en goddelijke zaken, dat wij de dwalenden zijn, opdat wij daaruit het oog op Hem zouden slaan, Die Zich also heeft geopenbaard.

En is er genoeg van onze zonden en van de staat des oordeels op ons, naar uitwijzen van de heilige wet, die de vloek uitspreekt over, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen, als wij vernederd zijn - zachtmoedig wordt het genoemd, die afleggen de hardheid van onze afkomst, onze tegenstand en onze vijandschap - dan wil Hij ons dienen, leiden in het effen recht des HEEREN. Wie Hem need'rig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren.

Is het niet een minzame, een aanbiddelijke God? Als wij onze zonden aan de hand blijven houden en er in kunnen blijven leven, berokkenen die ons de ondergang. Maar als wij het in onze zonden en in de wereld niet kunnen harden, dan kunnen wij bij God ontmoeten, dat Hij ons wil dienen met Zijn Geest en Zijn genade tot dat gewenste einde, om de zegeningen des verbonds weg te dragen.

Ik vraag daartoe dan ook een wijle uw aandacht voor een woord en getuigenis der Schriftuur. Zoeken wij echter vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waartoe ik uw aandacht vraag, vindt u in het ons zoëven gelezen 1ste hoofdstuk van Paulus' zendbrief aan de Galaten, en wel nader het 3de, 4de en 5de vers. Ik noem u Galaten 1: 3 t/m 5, waar Gods Woord aldus luidt:

3. *Genade zij u en vrede van God de Vader, en onze Heere Jezus Christus;*
4. *Die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader.*
5. *Denwelke zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.*

Leerrede.

Onder de vele brieven van de apostel Paulus, neemt die aan de Galaten een wel in het bijzonder aparte plaats in. Immers, er is geen brief aan deze gelijk, waarin der leer der wet en der genade met zulk een macht wordt voorgesteld, en met zulk een helderheid. Die Wet en Evangelie, zegt een hervormer, wèl weet te onderscheiden, is een bekwaam godgeleerde. Want juist daarin komt voor de dag de verborgenheid van het Koninkrijk Gods, in de leer der Wet en der genade.

De aanleiding dan, dat Paulus met zulk een kracht in deze brief optreedt tegen de gemeente die hij immers beminde, heeft een aparte, bijzondere oorzaak. Er waren tijdens zijn afwezigheid leraars en predikers gekomen, die waren gaan leren; dat het geloof in Christus wel goed was, het was noodzakelijk, maar..., bij het geloof in Christus moest noodzakelijk komen, wilde men zalig kunnen worden, werken der wet. Men moest onderhouden dagen, weken, maanden, jaren, men moest zich ook laten besnijden. Als dat niet plaats had, dan was de zaak niet in het reine.

Nu zag Paulus, verlicht door de genade des Geestes, wat daar de vrucht van zou zijn. Als dat zijn doorgang had, dan zou de leer der genade geheel en al het veld moeten ruimen, en verdrongen worden door de leer der wet. Immers, wij zijn liefhebbers van wet en werken, maar geen liefhebbers van vrije genade. Wij hebben daartoe wel genadelicht nodig om dat te zien, want oorspronkelijk zien wij het niet. Dat die zaken nochtans alzo zijn, heeft een oorzaak, en wel deze: God had oorspronkelijk de mens goed en recht en naar Zijn evenbeeld geschapen, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid, en had de mens gesteld in een verbond.

De inhoud van dit verbond (genaamd het verbond der werken) was: "doe dat en gij zult leven". Zij genoten in de staat der rechtheid, vrijheid. Maar er was een proefgebod: wanneer zij aten van de verboden boom dan moesten zij de dood sterven, verder waren zij vrij. Zo bestond dan dat verbond in gehoorzaamheid en onderwerping aan God. Daarom wordt het genoemd verbond der werken. Zij moesten daarin blijven, de wil van God doen. Traden zij daarbuiten, namen zij van de verboden boom, dan was daaraan verbonden: "ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven".

Daar dat dan geschied is, en dat verbond verbroken is, nu is het nochtans met de mens zó gesteld, dat, al belijden wij het dat wij allen geboren zijn in een verbroken werkverbond, het werken zo bij de mens tot in het merg van zijn gebeente zit, dat wij het niet kunnen laten. Wij hebben van natuur niets anders.

Ja, ik zal het nog sterker uitdrukken, wij lopen liever met de lasten op rug en schouders te zeulen en te zwoegen onder de wet, te proberen of wij bij God niet iets kunnen veranderen om ons alzo welgevallig te maken zodat Hij ons genade zou bewijzen, dan in eenvoudigheid onze schuld voor God te bekennen en de genade in te roepen.

Ik zeg dus; dat wij liever onder het juk der wet lopen te zwoegen dan onze schuld te bekennen en genade te zoeken. Dat zijn zaken die Paulus zó eigen waren, dat hij er, door de verlichting des Geestes, dit van zag komen; er zou ten laatste van de genadeleer en van Christus' arbeid niets over blijven, alles zou vervlakken tot werken der wet. Daarom trekt hij er tegen te velde en zoekt die zaak tot de grond toe af te breken. Open en bloot te stellen, wat bij God wèl en niet geldt.

Hier in het 3de vers begint de apostel te spreken: "Genade en vrede zij u van God de Vader, en onze Heere Jezus Christus". Waarom trekt Paulus hier nu niet op dezelfde wijze te velde zoals hij het 3de hoofdstuk begint met: "O, gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde?"

Waarom begint de apostel met; "Genade en vrede zij u"? Begint hij daarmee om de zaak eerst te camoufleren eer hij tot het doel komt en de gemeente eens wakker schudt, ze wijst op haar fouten en haar zegt waarin zij verkeerd gaat? Neen, helemaal niet! Dat is Paulus' bedoeling niet. Paulus is iemand die recht door zee gaat. Wat dan?

Is het eenvoudig een manier onder de Joden om zo een groetenis te doen, als een vorm dus? Neen, want Paulus houdt ook niet van vorm, dat kunnen wij ook nergens bemerken. Wat is het dan?

Zou het dan soms dit zijn, dat Paulus weet (al is het, dat hij zich verplicht, ja verschuldigd acht tegenover de gemeente, om die zaken eens hartgrondig en zakelijk te behandelen) dat kan ik nu wel doen, maar als God dat nu niet heiligt door Zijn Geest, dan is het alles nutteloos, dan werkt het niets uit. Zou dat de zaak zijn? Ik acht voor 100% van ja, en dat hij dááruit begint te spreken: "genade zij u".

Want dat hebben wij niet voor één keer nodig: genade, maar dat hebben wij elke dag en steeds weer nodig. Hebben wij inzonderheid nodig om de verborgenheid van het Koninkrijk Gods te verstaan, en de zuiverheid van de genadeleer. Want wij hebben een verduisterd verstand: 't Verstand laat na, de ware grond van 't weldoen op te merken". Wij hebben te doen met zulk een wrede vijand, die wordt genoemd; een tiran te zijn, die niets bedoelt dan onze ondergang, en om ons van de rechte heilsweg af te leiden. Zo hebben wij steeds weer, bij vernieuwing telkens weer genade nodig. De apostel heeft zo'n ruim en mild hart, dat hij uit de diepste grond van zijn ziel die gemeente genade wenst. Hij wenst ze daarbij ook vrede toe. Vrede, die gezegende weldaad die Jezus Christus heeft verdiend en verworven in Zijn bloedige arbeid aan het kruis, daar Hij onder alle lijden dat Hij onderworpen was, vrede met Zijn Vader heeft behouden.

Al was het, dat Hij hing in een drie-urige nacht en duisternis, dan onderhield Hij nog de vrede met Zijn Vader. Er komt niet enig woord over Zijn gezegende lippen waarin Hij Zich beklagt, dat het toch wel een zwaar werk was, de Middelaarsarbeid. Niets daarvan! Want Hij deed het uit liefde. En de vrede, die in het paradijs is verloren, heeft de Koning aan het kruis weer verdiend. De vrede, die door de zonde van de eerste Adam van de aarde gebannen was, is door die tweede Adam, Jezus Christus, weer op dit benedenrond openbaar gebracht.

De apostel zegt; dat wens ik ulieden toe, als noodzakelijk, als zijnde weldaden en zegeningen waaruit het is, dat wij de verborgenheid van het Koninkrijk Gods kunnen en mogen verstaan en onderscheiden. Heeft de apostel Paulus steeds behoefte aan genade, aan vrede, om in vrijmoedigheid tot God te naderen, dan heeft een ander dat ook nodig, ook die gemeente. Zo wenst hij hun dat toe, van God de Vader en onze Heere Jezus Christus.

Denk eens even in hoe Paulus hier spreekt. Hij spreekt er in de grootste gemeenzaamheid; "onze Heere Jezus Christus". Van mij en u, wil hij dus zeggen. Zonder enig verwijt van hun afwijking spreekt hij: 'wij zijn nochtans broeders', hoewel zij zeer dwalende zijn, en hij later rechtstreeks zegt; "wie heeft u betoverd"? Hoe komt gij aan zulke dwalingen, om die zo maar aan te nemen?

Daar hij hier spreekt: "van onze Heere Jezus Christus", begint hij als een zeer wijs geleerde - een door God onderwezen en verlichte apostel - hun harten in te pakken door de liefde van Jezus Christus.

Hij begint dan te zeggen, en werpt meteen met die groetenis in de aanvang van zijn brief, heel de stelling van al die leraars der wet krachtig ondersteboven: "Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden". Dat is iets anders dan wat werken van de wet. Hier gaat de apostel dus leren, dat de zonde zulk een afschuwelijk verschrikkelijk monster is. Dat de zonde zulk een macht is, waaronder het ganse menselijke geslacht gevangen zit, en dat die macht ons dermate gevangen houdt, dat zij ons als een gevangene meevoert voor eeuwig naar een zeker en gewis verderf.

Zo'n macht is de macht der zonde. En wie kan nu tegen de macht der zonde op? Wie kan de zonde vernietigen? Wie kan die overwinnen? Wie kan de zonde ongedaan maken, wie kan die uitdelgen?

De zonden berokkenen ons de ondergang, want die beheersen ons. Want het is niet zo, dat wij zonden hebben, maar de zonde heeft ons. Wij worden genoemd dienstknechten der zonde te zijn. Dus een dienstknecht (dit hebben wij ook te lezen naar de Oosterse spreektrant, immers een dienstknecht in het Oosten was een slaaf, een lijfeigene), een lijfeigene van de zonde.

Slaven, noemt de apostel het. Neem daar nog bij uit Romeinen 7, het 14de vers, waar Paulus spreekt: "Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde". Dus diens eigendom. Verschrikkelijk, geweldig dus, de staat waar een mens in is.

Nu kan het onmogelijk, dat is uitgesloten, dat wij met onze godsdienst, deugden, plichten, wettisch werk, ja wat een mens ook aanwendt, als is het dat hij van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, ja zelfs 's nachts er bij met waken en bidden, werkzaam is, tegen de zonde kunnen opwerken. Dan nog zal de zonde ons overheersen. Heb je het al eens getracht, geprobeerd? Als wij wensen één zonde te doden, komen er wel tien voor in de plaats. Het is met de zonde net als een kaatsbal; te dieper je die onder water houdt, des te hoger springt hij op, als je hem los laat. Te harder men een kaatsbal tegen een muur werpt, des te harder springt hij terug, en zo is het met de zonde. Vleselijk, verkocht onder de zonde, noemt Paulus het.

De wet kan ons niet van de zonde verlossen, en al onze werkzaamheden en doen schieten te kort. Wij hebben nodig geheel vrij te worden van zonde, rein van zonde, want al hebben wij slechts één zonde, dan moet God ons verdoemen. Nu spreekt de apostel zich zelfs uit, dat de zonde ons heeft. Dat is toch geen geringe zaak. O, dat God ons licht gawe, dat wij de staat waarin wij zijn toch zagen zoals die is. Dan zouden wij zien, dat wij, hoofd voor hoofd, gevangen mensen zijn, dat de zonde heerschappij voert, en dat satan, de geweldhebber des doods, ons heeft, en dat wij door de zonde de dood onderworpen zijn, zodat een drievoudige macht ons bezet en bezit, en wij kunnen ons daar nooit van losmaken.

Daar helpt ook niets aan, dat er van Gods volk zijn, die onze vrienden of vriendinnen zijn, ook geen bekeerde vader of moeder, bekeerde kinderen, bekeerde man of vrouw. Wij zijn een persoonlijkheid.

God heeft ons rein, goed, naar Zijn evenbeeld geschapen in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid, en nu zijn wij Zijn beeld verloren, en hebben de zonde er voor in de plaats en het beeld des duivels. Daar kunnen wij zo niet in blijven. Indien wij er in blijven, dan is het onze eeuwige ondergang. Maar hoe komen wij er nu van verlost? Paulus pakt hier de harten der Galaten in (och, dat onze harten ook werden ingepakt) met te zeggen: "Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden". Zichzelf gegeven. Waarin gegeven? In de dood.

Want de zonde, die grote macht, daar is het immers aldus mee gesteld, dat naar de heilige en reine wet van God, de zonde de drievoudige dood verdient. De wet zegt: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen". Zo zijn wij vooreerst een slaaf der zonde, ten andere liggen wij onder de vloek, en ten derde is de ondergang, buiten de genade, er onherroepelijk aan vast.

Er is genade. Wij lezen hier van die grote Koning: "Die Zichzelf gegeven heeft", een wel om - wat niet enig schepsel kon doen, zelfs niet de engelen - in Eigen Persoon de strijd aan te binden, rechtstreeks tegen de zonde, de duivel en de dood, en tegelijk om aan de eis der goddelijke wet en aan de gerechtigheid Gods te voldoen. Zó is Christus.

Dat heeft Hij op een volkomen wijze gedaan, de Koning, want Hij heeft Zich geheel, als Borg en Middelaar, gegeven onder de wet. Vorderde dan de wet: 'zonder bloedstorting geen vergeving', en: 'de ziel die zondigt moet sterven', zo was het de Zone Gods, Die geen zonde had, Die rein was, zonder overtreding, Die als Borg aannam om dan de zonde af te rekenen, en een volkomen rantsoengeld aan te brengen, en die grote Koning handelde dan alzo: Hij gaf Zich onder de wet, en stelde Zich dus als onder de vloek.

Hij stond als Borg en Middelaar voor de zonde, dat had Hij in de eeuwigheid op Zich genomen. Nu vorderde naar recht de wet Gods van Hem, omdat Hij Borg was. Er was geen andere oplossing, de Zone Gods moest sterven, want dat was het enige middel om aan de wet te voldoen.

Dat wordt hier genoemd: "gegeven". Geheel gegeven. Niet ten dele. Neen, volkomen. De Koning heeft Zich met ziel en lichaam beide opgeofferd. Daar het dan was, dat Hij hing als een vloek voor gevloekten aan het vloekhout des kruises, zo heeft Hij daar gedragen de zware toornlast van een heilig God tegen de zonde. Dat heeft Hij geheel op Zich genomen, getorst, gedragen tot het einde, en nu moest Hij naar de wet sterven. Dat doet de Koning gewillig. Nadat Hij alles gedragen en getorst had wat gedaan moest worden, sprak Hij: "Het is volbracht; Vader, in Uwe handen beveel Ik Mijnen Geest". Hij geeft Zich vrijwillig: "En het hoofd buigende, gaf den geest".

Het deed zich aanzien, dat daarmede alles ophield, want Christus stierf als zondaar. Verder kom men het, buiten het licht der genade, niet bekijken. Maar drie dagen later, wat gebeurt er dan? Jezus was gestorven, maar dat was voor de zonde van de uitverkoren kerk. De Vader wenste immers zondaren zalig te maken, en nu was Christus uit liefde voor de eerste wetstafel aan het kruis gestorven. In de tweede plaats wenste de Zone Gods, gelijk als de Vader, ook zondaren te zaligen. Daarom voldeed Hij ook aan de tweede wetstafel. Als Borg en Middelaar stierf Hij voor zondaren. Maar door de dood is Hij de dood geworden voor de dood, en heeft Hij geheel met de zonde afgehandeld.

Ten derde dage staat Hij op uit de dood, want de wet had geen recht meer op Hem, de dood ook niet. Hij had de zonde overgenomen uit liefde. Zo staat Hij op, en bewijst daarmede: Ik ben Overwinnaar over zonde, dood, graf en hel. Ik heb aan de wet voldaan. Dat heeft Christus gedaan, nu is er buiten Jezus Christus geen zaligheid. Hij heeft Zichzelf gegeven voor de zonden.

Willen wij nu van de zonde afkomen (daar heeft Christus aan het kruis tegelijk mee afgehandeld; Hij heeft daarmede afgehandeld naar de reine en zuivere wet Gods, want Die heeft bij Zijn Zoon betaling gevorderd), dan kan het dus niet, dat de eerste Persoon akkoord gaat met werken van ons. Hij wil hebben, dat wij Zijn Zoon eren, dat wij Die eerbiedigen als de enige en volkomen Zaligmaker.

Er mag gezegd worden: 'ja maar, man, dat is nogal wat, om met loslating van alles het alleen tot Hem te wenden'. Ja, weet gij wat het geval is?

Wij zijn begonnen met te zeggen, dat wij van nature vijanden zijn van vrije genade. Wij vertrouwen eerder onze werken dan het werk van Christus, en daarom blijven wij in de afkering hangen. Daarom is het noodzakelijk, dat wij gedrongen worden, hierin,... dat onze zonden zo groot worden, het recht van Gods Majesteit zo openbaar gaat worden, en de wet dermate de vloek op ons gaat uitspreken, dat wij door de nood gedrongen de toevlucht tot Christus nemen. Want waar van het gezag van Gods Majesteit, en van de vloek der wet werkende is, daar doet de zondaar wat hij anders niet doet.

Daar blijft niets anders over dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.

Wij zien dus daaruit, dat zelfs de rechten van God, Die alles bij ons wegvaagt, Die niets van ons kan gebruiken, ja, waar God heerst in recht en ons afsnijdt in Adam, dat brengt ons geen schade aan, maar dat verlost ons van alles wat wij met één woord wel kunnen noemen: ijdelheid. Want alle werk buiten Christus is voor God: ijdelheid.

Nu heeft Christus Zich gegeven, en daarvan zegt de apostel nog dit: "opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld". Christus komt tot ons door de genadeleer, door dat eeuwig Evangelie. Die zich nu een zondeslaaf weet en waar eigen werk afbreekt, wat gebeurt daar nu door de prediking des Woords?

Daar komt Christus in ere, en Die wordt daar de enige uitkomst. Naar de wet zijn wij vervloekt, en nu is Jezus Christus het enige lichtpunt, dat is de uitkomst. Zo kunnen wij zeggen, dat Hij de Magneet wordt Die het staal tot Zich trekt. Het wordt genoemd: "tegenwoordige boze wereld". Waarom? Zij is het eigendom van satan. Want toen Jezus in de woestijn 40 dagen verzocht werd door de satan, toen toonde hij Hem alle koninkrijken der wereld, en vroeg Hem slechts even de knie te buigen, dan kon Hij alles krijgen, dan behoefde Hij niet aan het vloekhout te sterven. Jezus' zeggen was: "Gij zult den Heere, uw God, aanbidden, en Hem alleen dienen". Wij lezen niet, dat Jezus het satan tegengesproken heeft toen deze zei: "want zij is mij overgegeven". Met andere woorden, dat alles is van mij.

Want het is de waarheid, de mens is - zoals het blad van de boom afvalt - van God afgefallen, en nu is het hier, zegt Jezus, de plaats waar de troon des satans is.

Al is het slechts onder de toelating Gods, dan is toch hij heer en meester. En een ieder mens, zelfs uit christenouders, die door geboorte in deze wereld aanzijn verkregen heeft, maakt aanstonds uit een lid te zijn van deze tegenwoordige boze wereld. Boos, omdat satan de baas is, die zulk een tiran is, die bedoelt niets anders dan de grootste ellende en de ondergang van het ganse menselijke geslacht.

Toen er een man was die met een onreine geest was bevangen, wiens naam Legio was en op Jezus' machtswoord al die duivelen uitgeworpen zouden worden, dan bidden die duivelen Hem, of het hun toegelaten wordt om in een kudde zwijnen te varen. Nu, op z'n plat Hollands gezegd, wat hadden die stomme varkens nu gedaan? Maar wat doet satan? Hij stortte ze allemaal van de hoogte af, wel twee duizend, zodat zij verdronken in de zee. Zó vuil is satan.

Daar zegt Petrus van, dat hij omgaat als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden. Het is toch een arm deel als je geen genade hebt, want dan ben je bij hem onderdak. Wij moesten toch geen rust meer hebben, dag of nacht: slaaf van de zonde, en eigendom van zulk een satan, zo'n koning.

Nu komt daartegenover Christus met het Evangelie, opdat Hij ons zou trekken. Daarom spreek ik zo klaar en helder mogelijk van de verschrikkelijkheid van uw staat, dat gij buiten de genade op reis zijt naar een eeuwige verdoemenis, en een vijand zijt van vrije genade uit kracht van uw natuur en afkomst. Opdat gij daartegenover zoudt gevoelen de eeuwige liefde, en Christus de Magneet zou worden waartoe gij aangetrokken wordt, opdat zou gaan werken: 'O, Heere Jezus, U bent alleen de uitkomst, de Zaligmaker'.

Gij, om Hem deelachtig te worden, de gehele wereld, uw tegenstand en vijandschap, zoudt afleggen, ja u Gode en Zijn Woord, ja de rechten van Gods Majesteit zoudt onderwerpen, opdat Christus u zou kunnen dienen krachtens Zijn arbeid op Golgotha.

De zaak, waar hier Paulus van spreekt, is geen zaak buiten God, de eerste Persoon om. Daar staan wij bij in de schuld. Maar Paulus zegt met nadruk: "naar de wil van onze God en Vader". Die is de Auteur en Uitdenker, de Oorsprong. Die spreekt van Zijn Zoon: "Ik heb Hem verwekt in gerechtigheid". Die heeft dat werk uitgedacht. Daarom is dat ook de wil van God, dat wij zijn Zoon zouden eren. Daarom zegt Hij: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke ik al Mijn welbehagen heb, hoort Hem".

Of die Majesteit te kennen wil geven; laat eens af met al uw eigen godsdienst, want daar kunt gij Mij niet welgevallig mee zijn. Gij zijt Mij alleen welgevallig wanneer Gij Mijn Zoon plaats geeft, en als zondaar u vernedert, en u door Hem laat zaligen en dienen. Daarbuiten is het niet. Het is dan naar de wil Gods, des Vaders.

In deze tekst, die ik u voorlas, staan een paar bijzondere woorden, en dat zijn deze: "voor onze zonden". Niet voor de zonden, maar "voor onze zonden". "Opdat Hij ons trekken zou". Dan weer: "naar de wil van onze God en Vader". Ik bid een iegelijk, rust niet vóór dat het is, dat gij dat woord uit de kracht en de heerschappij der genade in vrijmoedigheid kunt en moogt zeggen: "voor onze zonden"; dat gij u één weet met de ganse kerk en gemeente die gezaligd wordt, hier in geloof en hierboven in aanschouwen.

Dat het is: onze zonden, ons getrokken, onze Vader, dus met mede-insluiting. Niemand zij also gesteld: oh, wat een bijzonder werk is toch dat werk der goddelijke genade, en dan moet je wel zeggen; oh driewerf gelukkig die daar een deeltje van mogen hebben. Neen, het komt er voor onszelf op aan. Al gaat heel Schiedam naar de hemel, maar wij er buiten, dan kunnen wij ten laatste wegzinken in wanhoop: te vergeefs geleefd. De zaak is dus persoonlijk.

Nu is het, dat die Koning ons Zijn Woord laat horen, en ons nog der leer der genade predikt, en het welbehagen Zijns Vaders als doet uitgalmen, dat Hij niet wil dat wij verloren zouden gaan, maar tot de kennis der waarheid komen.

Wat hebben wij nu voor God en Christus over? De wereld en heel de boel? Geven wij dat op? Of houden wij de wereld en de zonde aan? Want wij mogen praten: mocht het eens, en kon het eens, en als het eens wezen mocht. Maar hoor eens, dat is niet de leer Gods. Hij wil ons zaligmaken, maar vraagt van ons, dat wij der wereld er aan geven, en loslaten de zonde en het leven buiten God en Christus. Toe, laat het ons eens de dood worden buiten Christus. Als alles ons gaat toeroepen; het is hier niet, het is hier niet, hier niets dan de koude, koude dood.

Dan kan het daaruit wezen, dat Christus als de Magneet voor ons is, en wij tot Hem getrokken worden in het: HEER', waar dan heen? als tot U alleen.

En wanneer het is, dat wij de eerste aanraking met Christus hebben, dan moeten wij al wel zeggen gelijk Jonathan zei, toen hij het uiterste van zijn staf had gedoopt in een honingraat en zijn hand tot zijn mond wendde en proefde: "zie toch, hoe mijn ogen verlicht zijn, omdat ik een weinig van deze honing gesmaakt heb". Zo is het al met de eerste aanraking met de Schoonste onder de mensenkinderen, Die ons wil bezitten.

Het is de bedoeling des Konings, dat wij ons hart aan Hem mogen ophalen, om onze eeuwige honger en kommer, namelijk onze zonde, aan Hem weg te eten en weg te drinken. Is dat nu niet om er een wereld, ja al waren het duizend werelden, voor prijs te geven, om dat te doen, en al moesten wij er duizend van zulke ellendige levens voor geven, om dat er voor over te hebben? Want Hij, de Vorst der aard', is die hulde waard.

De apostel besluit dan hier met deze woorden: "Denwelke zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen". Dat begint dan hier al voor rampzalige ellendige zondaren, die de woorden die ik u voorlas: "onze, ons, onzes", hier leren stamelen, en zich uit de genade één weten met de kerk. Dat begint dan al hier; Hem zij de heerlijkheid, om het straks volmaakt te doen in aanschouwen, Hem toebrenghend wat Hem toekomt en waardig is: eer, heerlijkheid, prijs, lof, dankzegging en aanbidding.

Naarmate het dan is, dat wij de vrijmacht der liefde en der genade leren kennen en hier ook beleven, dan kan dit waargenomen worden, dat het straks nodig is, dat wij naar de hemel gaan. Als Paulus zegt, dat hij wenste ontbonden en met Christus te zijn, dan is dat zulk een woord, dat Paulus wenste losgemaakt te worden. Want het staat er net eender als van dat ezelsveulen, waarvan Jezus zei: "ontbindt het", dat is; laat het eens vrij worden. Nu zitten wij hier nog gebonden in een lichaam der zonde en des doods, op een ellendig benedenrond.

Maar nu is het hier nochtans de plaats om schatten op te leggen, schatten van waarachtige kennis, om daar ten laatste zó mee bezet te zijn, dat het is: ik kan hier niet langer blijven, maar om dáár te zijn, waar nimmer tranen vloeien, daar waar het triomflied, het lied van verlossing, het lied van eer, lof, prijs en dankzegging zal ruisen, om daar onze stem dan te paren met de verlosteschaar: Gode dank, lof, eer en heerlijkheid.

Geve God dan, dat wij dat hier al mogen doen in het geloof, op ons sterfbed in blijdschap, en hiernamaals volkomen, wat Paulus hier zegt: "Denwelke zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid". Amen.

Slotzang:

Psalm 106, het laatste vers (26):

Geloofd zij Isrels grote God.
Zijn gunst schenk' ons dit heilgenot..

Zegen: Gaat voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onzen Heere Jezus Christus, en de liefde Gods des Vaders en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.